

рица (безъ Свиленградска околия) сж 95,679, отъ които българи 58,934, гърци 28,237, турци 2,009 и разни 6,517. Сравнението на тия двѣ статистики ни показва извънредно голѣма промѣна въ етнографското разпространение на населението и неговото значително намаление. По силата на турско-българския договоръ отъ 1913 г. турското население се изсели отъ крайграничната областъ; поради различни причини се изселиха сжщо много гърци отъ Дедеагашка и Суфлийска околия: въ първата бѣха останали само 67 души (17 въ Дедеагачъ и 50 въ с. Еникѣй) а въ втората 3.464 (отъ които 2,048 въ градъ Суфлу).¹⁾ Увеличаването броя на българитѣ се извърши чрѣзъ прѣселване на пропѣдени българи отъ Македония, Източна Тракия и дори отъ Мала-Азия. Засили се особено много българското население въ градоветѣ: въ Дедеагачъ 2,168, въ Софлу 2,468, и въ Одринъ-Караагачъ 2,211.

Миналата година, когато управлението на откъснатата отъ царство България Западна Тракия прѣмина въ рѣцѣтъ на главното военно командване на изтокъ и българската войска и виша административна власт напусна [тая областъ, много отъ новопрѣселенитѣ българи се изселиха въ България. Колко е сегашниятъ брой на българитѣ въ западнотракийската долина на Марица, ще ни покаже прѣброяването на населението, което тъкми да направи военото съглашенско управление.

¹⁾ Въ 1913—1915 година всички гърци отъ кралство Гърция, като почнемъ отъ Венизелоса и свършимъ съ обикновенитѣ грѣцки граждани, смѣтаха, че Западна Тракия остава за винаги подъ българска властъ и се разви голѣма агитация, ръководена отъ Атина, да се изселватъ тракийскитѣ гърци въ новоприсѣдиненитѣ къмъ кралство Гърция краища въ южна и източна Македония.